

de altres paisos i
è propaguessin les

chey. Segurament aqua detall és més rellevant, que no pas el caràcter de "satèl·lit" de Bloomsbury del germà petit de Lytton Strachey, James. ¿Ha tingut por Meisel d'enterbolir la imatge de T. S. Eliot, o ha estat simplement desconeixement? (Em poso de testimoni que l'"error" Eliot mai no m'ha tret admiració vers el poeta, assagista i dramaturg). La poca simpatia d'Eliot, Pound i uns "quanti" cap als jueus podria ser una explicació de la reacció a "The Egoist".

Això no obstant, el volum editat per Kendrick-Meisel és, com ja hem dit, d'un interès per a la cultura europea (perquè la psicoanàlisi és cultura, o així ho pensem) indubtable. I un mirall en el qual, ai las!, sembla que des de l'especificitat de la cultura catalana no ens hi podem ni emmirallar.

MARTA PESSARRODONA

James Strachey en una tela de Duncan Grant el 1910

James Strachey van cap a Viena, el motiu especial malaltia en el cas d'Alix se li titic "malenconia", (ós) sinó perquè tots s'havia unit - des de entusiasmat per la havien vist la possibilitat professional-vides a través d'ella. el 1920, Alix va hanpre les seves sess "Professor" -com li na pulmonia bronre James no es perció) i sota el consell eud, el 1924 va insberlin -aleshores al a esplèndida decaal d'acabar la seva mb Karl Abraham. ió va suposar una oral del matrimone de 1924 a octubre ra que James la va ll de vegades i Alix ajor part de l'estiu adres). Aquesta seálment, explica la ia i, en definitiva, omentem, una obra interessant no sols tema Bloomsbury, s del Mitteleuropa, menció al Berlin i, és clar, pels encuicoanàlisi i els ava anglesa de Freud, utida però imporla Gran Bretanya k Estats Units, és a ts de l'Atlàntic.

olf i la obra

del volum (tots dos literatura anglesa a picades a Nova q que Perry Meisel del context britaendrick de l'alep és nou en el terry perquè és autor at Father" (1980), paratíu de Walter Woolf i el que reit és que, mentre radament de la re Woolf/Freud, no la "carregada" que J, la revista dirigit t i fer de l'obra dem que Eliot era e 1914, any preciard Woolf va es a ressenya impor obra freudiana, gía de la vida quo a quarta obra de uia A. A. Brill a enya de Woolf es "New English y de 1914), un fet l, amb els anys, la woolfiana es con-

EN la meua època d'estudiant a l'Escola de Belles Arts de Barcelona, Llotja, els alumnes que hi assistíem vam sentir la sotragada de l'avantguarda (tal com s'entonia aleshores) i ens mostràrem rebels. Hi ajudà la presència d'un professor madrileny recentment incorporat, l'escultor Àngel Ferrant. Arribava ple d'idees noves, i sabia comunicar-les amb un fervor encomanadis, sobretot quan s'adreçava a un auditori jove. Topava amb freqüència amb el director del centre, en Fèlix Mestre, que ja era gran i tornava de moltes coses. En el fons, deixava fer...

L'Àngel Ferrant ens va dir que el sistema d'estudiar dibuix "artístic" a base de copiar guixos que reproduïen obres clàssiques era una bananada, i que allò que calia era portar a les classes éssers vius. I com que encara no havíem arribat al nivell dels models humans despullats de pell a pell, omplí alguna de les aules elementals amb gabies de gallines i d'altres animals igualment respectables.

Però els resultats no van correspondre al que prometien. Les aules es van convertir en autèntics galliners, en el sentit pejoratiu que els dona la saviesa popular. Als estudiants ens vingué el malestar dels models que no s'estan tan quiets com convé a les beceroles de l'aprenentatge, sense oblidar que

els guixos solen fer una olor constant.

Hi havia, a més, la presència dels bidells, que van descobrir una diferència grossa entre els guixos als quals només era necessari de treure'ls la pols de tant en tant (i això no era pas del tot indispensable) i la feina de donar blat de moro a les gallines i netejar les gàbies. En resum: la cosa funcionava malament, i els estudiants ho vam atribuir a una mentalitat reaccionària. Vam decidir de destruir els guixos -perquè no se'n parlés més-, en el curs d'una petita revolució que va trasbalsar al senyor Fèlix Mestre. En resum, es produí la trencadissa, amb episodis tan notables com el que va protagonitzar en Josep Miquel Serrano i Serra, que en aquell temps era tan sols aspirant a artista, però que després es convertí en un pintor prestigiós. En Serrano va col·locar un explosiu casola, fet amb elements de pirotècnia de revella, a l'interior d'una còpia a mida natural del famós discòbol de Miró (el d'Àtica, no el nostre) i l'obra d'art venerable va sofrir danys molt difícils de reparar.

Tot això m'ho ha portat a la memòria la lectura de dos excel·lents articles de Josep Ramoneda, publicats en el suplement de "Cultura" d'aquest diari, del dia 5-VIII-86. Tots dos s'ocupaven de la recent "Biennial de Venècia". Un d'ells duu per títol "El moner

enterrament de les avantguardes", i l'altre "L'absència de tota novetat real". Expressen la desolació de l'art dels nostres dies. Per què nos ens ha abocat aquella rebel·lia d'uns cadells d'artista -pràcticament uns nyèbits- que vam intentar ja fa més de seixanta anys? Era un reflex en miniatura d'allò que ocorria al món. És cert que l'art semblava haver-se encallat en un carreró sense sortida, i que calia ensorrar parets. Però ara hem de reconèixer que no hem sabut trobar gran cosa darrera del mur enderrocat: només, potser, un art pobre únicament a l'abast dels rics.

En Joan Oliver, en una espècie de declaració ostuma de principis, ha deixat dit que tenim pintors que fa deu anys que pinten el mateix quadre. Jo penso que queda curt: fa més de deu anys, i no només aquí, sinó arreu de la terra, amb un meravellós sistema de fa-

buloses transaccions econòmiques.

En el suplement de "Cultura" que he esmentat abans, hi ha a la primera pàgina una foto que reproduceix l'escultura de Julio González que porta el títol de "Cap anomenat la gran trompeta". És de veres fantàstic, i fa pensar.

A mi, per exemple, m'ha fet pensar que podria organitzar-se una biennial d'art en un d'aquests cementiris de cotxes que hi ha als afores de les poblacions. De debò que s'hi veuen conjunts i detalls interessantíssims, amb l'avantatge d'una pobresa sincera. Una bona part dels autors van donar la vida en la creació de la seva obra (no se'ls podia demanar més) i als marxants del ram encara no se'ls han fet els ulls grossos. No voldria pas haver aixecat la llebre...

PERE CALDERS

IDIOMAS INTENSIVOS

- Duración: 80 h. lectivas. Diario, 9 a 13 o de 17 a 21 h.
- Grupos reducidos, máximo 8 alumnos clase.
- Profesorado titulado y experto en métodos activos.
- Sistemas de Video y prácticas en laboratorio de idiomas.
- También cursos personalizados con horario flexible.
- CURSOS DE INGLES EN INGLATERRA, en residencias o familias.

INICIOS: Del 4 de septiembre al 2 de octubre
INGLES - FRANCES - ALEMAN - ITALIANO

NOVALINGUA

Avda. Diagonal, 600
(junto Plaça Francesc Macià)
Tel.- 200 11 12

un trozo de cuba con ritmo

15 DIAS • PENSION COMPLETA

PRECIO: 134.900 PTS.

SALIDAS: JUEVES Y DOMINGOS

USA Y CANADA

13 DIAS
SALIDAS: SABADOS 193.500 PTS.

EL PRECIO INCLUYE:

- TRANSPORTE: Avión, línea regular.
- CIUDADES: NUEVA YORK • CORNING • NIAGARA • TORONTO • OTTAWA • MONTREAL • QUEBEC • BOSTON.
- VISITAS: Ciudad de Nueva York - Museo del Vidrio de Corning - Cataratas del Niágara, Parque de la Reina Victoria - Reloj de Flores, Escuela de Horticultura - Ciudad de Toronto - Crucero a Mil Islas - Ciudad de Ottawa, Montreal, Quebec City y Boston.
- HOTELES: 12. 1º sup. y Lujo. Alojamiento.
- GUIAS: Guía acompañante de habla hispana durante el circuito NYC/NYC.

PROGRAMA	DIAS	PRECIO
COSTA AZUL Y RIVIERA ITALIANA	5	30.500
ITALIA: CIRCUITO	8	94.700
AUSTRIA	7	43.900

LUNYA AMAMENT

ilitat de Catala del Professor a la formació nya, que han

de novembre alendarí que 6(D.O.G. 715